לקמן פב:] יבמות סד:, ז יבמות סד: ב"מ קו:, (ג) [ע" תוס" יבמות סד:

ד"ה דמנן], ד) [תוספתי פי"ב], ה) [תוספתא שס], ו) מכות ו:, ו) לעיל ט: מ.

מא., ה) [לקמן פב. ע"ו לו:], ט) [עי' מוס' זבחים לב. ד"ה ובטמאים וכו'

ותום' יבמות ז: ד"ה וכאה

קרין, י) [לקמן פד.], ל) [לקמן פב:], ל) [ח"ל

הרמב"ן בפירוש החומש שהגניבה והגזל יקראו בליעה מלשון חיל בלע

ויקיאנו (איוב כ') והולאתי את בלעו מפיו (ירמיה נא)], מ) [שס], נ) [צ"ל אחר ד"ה

מ) שסן, טן ניינ מחר דייה לימח], ס) בסייח לימח הוא, ע) [יומא נד.], ס) צייל וקחשיב ליה וכן גיי רש"ל, צ) בסייח יראה, בג א ב ג מיי' פי"ח מהלכות סנהדרין הל'

ד סמג עשין קה: גד ד מיי שם הלכה ה: גד ה מיי שם הלכה ד: גד ה מיי שם הלכה ד: גו ו ז ח ט מיי פ"ד מהל'

רולח הלכה ח סמג לאוין

קסג: נז י מיי שם ופי״ח

מהלכות סנהדרין הלי ד סמג שם וסיי קה: נח כ מייי פי״ח מהלי

סנהדרין הל"ו סמג עשין קה: גמ ל מיי שם ופי"ב מהלכות איסורי ביאה

הלכה ד סמג שם ולאוין קיב טוש"ע אה"ע סימן טו סעיף ב וטוש"ע חו"מ סימן

ספיף די וטוטייע חויינו סינק תכה סעיף ד בהג״ה: מ מיי׳ פי״ח מהלכות

סנהדרין הל"ו ופ"ד מהלכות ביאת מקדש הל" ב

סמג עשין קה:

בא ג מיי׳ פ"ט מהלכות ביאת מקדש הל"א

סמג לאוין סט:

סב ס מיי׳ פי״ח מהל׳ סנהדרין הל״ו סמג

נשין קה:

אמר ליה אדא ברי בתרי קטלי קטלת ליה. בתמיהה. אמת שחלו שתיהן עליו ועבירה שיש בה שתי מיתוח הוא נדון בחמורה והיאך אתה בא לדונו אף באשת איש וכי תהרגנו שתי פעמים וכי חייל אשת איש אחמותו לרבי יוסי לענין שוגג הוא ולהתחייב שתי חטאות: בורבר' מי שלקה ושנה. שלקה שתי פעמים על שתי עבירות: גבו' של כריסות. לאו שיש בו כרת והתרו בו למלקות: דגברא בר קטלא הוא. בידי שמים יכרתוהו: וקרובי הוא דלא מקרב קטלא. עדיין לא נתקרבה מיתתו: דמווחר נפשיה. דמפקיר עלמו לעבירות: של כרס

אחת. שעבר אותה עבירה עלמה שלש פעמים על השתים לוקה ובשלישית יכנסוהו לכיפה: סדרבן שמעון ביבמות [סד:] נשאת לראשון ומת לשני ומת לשלישי תנשא לרביעי לא תנשא דעד תלתא זימנין לא הויה מוחזקת לקבור את בעליה: לימה מחניחין. דבשתי מלקיות מחזקת ליה רשע ובעי כיפה דלא כרבן שמעון בן גמליאל: עבירות מחזיקות. אותו בחזקת רשע הואם ובהתראה ולא מלקות הלכך בשלישי כונסין אותו לכיפה דהא איתחזק ליה בשלש עבירות: מיתיבי. לרבינא דמהדר לאוקומה למתני׳ כרבן שמעון בן גמליאל מדפליג אבא שאול ואמר כר׳ שמעון בן גמליאל מכלל דת״ק לאו כרשב"ג: ומר סבר לא הוחוק עד שילקה שלש מלקיות. וכיון דלקי על השלישית אע"ג דאיתחוק השתא רשע לא מעיילינן ליה לכיפה דבתרי דיני לא דיינינן ליה: התרו בו ושתק. שהראה בעלמו כמקבל התראה ומיהו לא התיר עלמו למלקות בהדיא וכן בהרכין בראשו ורמז שהוא מקבלה. אע"פ דלא לקי בהתראות כי הני דלא התיר עלמו למלקות מ"מ התראות נינהו להחזיקו רשע ופעם ראשונה מתרין ביה ושבקינן ליה וכן בעבירה שניה ושבקינן ליה ובשלישית מתרין ביה למלקות וכונסין אותו לכיפה עליה שהרי הוחזק רשע בשלש עבירו׳ של התראת מלקות: אבא שאול אומר וכו'. והא הכא מלקות ליכא דלא התיר עלמו למלקות שהרי שתק דנימא טעמא דאבא שאול משום דמלקיות מחזיקות ולא הוחזק עד שילקה וכיון דלקה על השלישית לא עייל ליה לכיפה : במחי קח מיפלגי. והח לח לרבינה מותיב דהא לדידן נמי קשיא דבפלוגתא דרבי ורשב"ג לא מלינו לאוקומה דהא ע"כ עבירות מחזיקות סבירא להו דהא אין כאן מלקות ואמאי בעי אבא שאול רביעית: אמר רבינא. בין הכא בין במתניתין קמייתא בכיפה לריכה התראה קא מיפלגי ודכולי עלמא כרשב"ג ולא הוחזק עד שלש עבירות של התראת מלקות מקובלות

או בפיו או בשתיקה או בהרכנת ראש

אמר ליה אדא ברי בתרי קטלי קטלת ליה:

ב'תני' *מי שלקה ושנה ב"ד מכניסין
אותו לכיפה ומאכילין אותו שעורין עד
שכריסו מתבקעת: נכ' משום דלקה ושנה
ב"ד כונסין אותו לכיפה אמר ר' ירמיה אמר
רבי שמעון בן לקיש יהכא במלקיות של
כריתות עסקינן דגברא בר קטלא הוא וקרובי
הוא דלא מיקרב קטליה וכיון דקא מוותר
לה נפשיה מקרבינן ליה לקטליה עילויה
זחליפא תא אסברא לך יבמלקיות של כרת
זו כריתות איסורי הוא דקא מעים ולא מוותר

לכלר סבר מלקיות מחזקות. פיי בקונטרס לא הוחזק עד שילקה ג' מלקיות וכיון דלקה על השלישית אע"ג דהשתא איתחזק רשע לא מעיילינן ליה לכיפה דבתרי דיני לא דיינינן ליה ועל חנם דחק לפרש כן דמלקיות מחזיקות היינו שאין מתייסר אע"פ שהלקוהו ב' וג' פעמים ואינו מלעבור שוב לא יתייסר: נמנע מלעבור שוב לא יתייסר:

א"ל רבי יעקב לר' ירמיה בר תחליפא תא אסברא לך יבמלקיות של כרת אחת אבל של שתים ושל שלש כריתות איסורי הוא דקא טעים ולא מוותר כולי האי: מי שלקה ושנה: שנה אע"ג דלא שילש לימא מתני דלא כרשב"ג דאי רשב"ג הא יאמר עד תלת זימני לא הויא חזקה אמר רבינא אפילו תימא רשב"ג קסבר שעבירות מחזיקות מיתיבי שעבר עבירה שיש בה מלקות פעם ראשונה ושניה מלקין אותו ושלישית כונסין אותו לכיפה אבא שאול אומר אף בשלישית מלקין אותו ברביעית כונסין אותו לכיפה מאי לאו דכולי עלמא מלקיות מחזיקות ובפלוגתא דרבי ורשב"ג קמיפלגי לא דכולי עלמא אית להו דרשב"ג והכא בהא קא מיפלגי דמר סבר עבירות מחזיקות ומר סבר מלקיות מחזיקות והדתניא סיהתרו בו ושתק התרו בו והרכין ראשו פעם ראשונה ושניה מתרין בו שלישית כונסין אותו לכיפה אבא שאול אומר אף בשלישית מתרין בו ברביעית כונסין אותו לכיפה והתם מלקות ליכא במאי קמיפלגי אמר רבינא בכיפה צריכה התראה קמיפלגי ומאי כיפה אמר רב יהודה "מלא קומתו והיכא רמיזא אמר ריש לקיש יתמותת רשע רעה ואמר ריש לקיש מאי דכתיב יבי [גם] לא ידע האדם את עתו כדגים שנאחזים במצודה רעה מאי מצודה רעה אמר ר"ל חכה: בותני' ההורג ינפש שלא בעדים מכניסין אותו לכיפה ומאכילין אותו ילחם צר ומים לחץ: גמ' מגא ידעינן אמר רב ייבעדות מיוחדת ושמואל אמר "שלא בהתראה ורב חסדא אמר אבימי "כגון דאיתכחוש בבדיקות ולא איתכחוש בחקירות כדתגן מעשה "ובדק בן זכא" בעוקצי תאנים: ומאכילין אותו לחם צר ומים לחץ: מאי שנא הכא דקתני נותנין לו לחם צר ומים לחץ ומאי שנא בי והם לדון. בה שנא זוכא זכן זג מדניך לי לדום בי לדון הבא התם דקתני מאכילין אותו שעורין עד שכריםו מתבקעת אמר רב ששת אידי ואידי נותנין לו לחם צר ומים לחץ עד שיוקטן מעיינו והדר מאכילין אותו שעורין עד שכריםו מתבקעת: כותני בהגונב את הקסוה והמקלל בקוסם יהבועל ארמית קנאין פוגעין בו פכהן ששמש במומאה אין אחיו הכהנים יסיוהבועל ארמית קנאין מביאין אותו לב״ד אלא פרחי כהונה מוציאין אותו ∞חוץ לעזרה ומפציעין את מוחו בגזירין זר ששמש במקדש ירבי עקיבא אומר בחנק וחכ"א יבידי שמים: **גכו'** מאי קסוה יאמר רב יהודה יכלי שרת וכן הוא אומר יואת קשות הנסך והיכא רמיזא יולא יבאו לראות יכבלע את הקדש ומתו: והמקלל בקוםם: תני שרב יוסף יכה קוםם את קוםמו רבגן ואיתימא רבה בר מרי אמרי יכהו קוםם לו ולקונו ולמקנו: והבועל ארמית: בעא מיניה רב כהנא מרב

וקמיפלגי בכיפה אי לריכה התראה ת"ק סבר כיון שהוחזק רשע על שלש התראות של מלקות כונסין אותו לכיפה ואע"פ שלא הותרה על כך ואבא שאול סבר על ג' התראות של מלקות הוחזק רשע ולא על השתים ומהשתא בעינן עבירה רביעית להתרות בו אם תעבור תכנס לכיפה: מלא קומסו. גובה: והיכא רמיוא. ודאי הלכה למשה מסיני היא הך עונש דכיפה ומיהו היכא רמיוא מקצח: חמוסת רשע רעה. מי שהוחזק רשע תמיתתו רעתו. אלמא מוחזק רשע בר מיתה הוא: במצודה רעה. איידי דאיירי הכא ריש לקיש בהאי קרא מייתינן לאידך דרשה דר"ל: מאי מצודה רעה חכה. אמ"ו בלע"ו שהוא רע וחלש וקטן ואוחו בו דגים גדולים פתאום ואינו רואה ואינו דומה לנאחו ברשחות ע"י מארב ותחבולות: בזתבי" שלא בעדים. שלא ניתן לב"ד להרגו: לחם לר. לקמן בעי מאי שנא מכיפה קמייתא: במ' מנא ידעינן. הואיל וליכא עדות: בעדום מיוחדם. דשנים מעידין עליו ועדותן אמת אלא שאין מיתחו מסורה לב"ד כגון שנים רואין אותו אחד מחלון זה ואחד מחלון זה דאמר במסכת מכות (דף ו:) דלא מיקטל עליה ומיהו הכא תנינן דעייל לכיפה אבל על פי עד א' מוליא דבה בעלמא הוא: בטוקלי תאנים. בדיקות יתירא הוא ונהי דבן זכאי פטר ליה בההוא הכחשה מקטלא מיהו עדות אמת הוא ועייל לכיפה: מעייניה. בני מעיו: והדר מאכילין אותו שעורין. שנופחין בתוך מעיו ומתוך שהוקטן מעיינו הוא נבקע: בותגר' הקסוה. מפרש בגמרא: ארמית. בת עובד כוכבים: **קנאין פוגעין בו**. בני אדם כשרין המתקנאין קנאתו של מקום פוגעין בו בשעה שרואין את המעשה אבל לאחר מיכן אין מיתתו מסורה לבית דין והלכה למשה מסיני הוא: **פוגעין.** ממיתין כמו לך ופגע בו _{(מלכי}ס א ב): **גוירין.** פקעין אשטל״ש בלע"ז: גבו׳ והיכא רמיוא. דשייכא בה מיתה: כבלע אם הקדש. לשון גנב שמבליעין ומחביאין, ורמז בעלמא הוא ולא מקרא נפיק דעיקר קרא בלוים כתוב שהוזהרו שלא לראות בסלוק מסעות ש בשעת הכנסת כלים לנרתק שלהן שהיו אהרן ובניו מכסין הארון והמזבחות כמו שכתוב שם ובא אהרן בנסעם והורידו: יכה קוסם את קוסמו. שמקלל כלפי מעלה בקוסם יכה הקוסם זה את קוסמו היינו כלפי מעלה שנותן קסמים האלו בלבו (קסבר המקלל דקא מחשב ליה) האי קוסם בעיניו שהוא לראוי ויש בו כח לקלל בו: יכהו **קוסם.** מקלל את חבירו ואומר יכהו הקוסם הזה: לו **ולקונו ולמקנו.** דהיינו כלפי מעלה שהוא קונה את העולם ומקנה לבריותיו את טובו:

תורה אור השלם 1. הְמוֹתֵת רָשָׁע רְעָה

וְשׁנְאִי צִדִּיק יָאְשְׁמוּ:

2. כִּי גָּם לֹא יִדְע קְאַשְׁמּוּ:

2. כִּי גָּם לֹא יִדְע קְאַקְם

גְּע תְּאוֹ כַּרְגִים שְׁנָאַחְוֹת

בְּמְצוֹדְה רְעָה וְכַצְפָּרִים

ייקשים בְּנִי הְאָדָם לְעַת

ייקשים בְּנִי הְאָדָם לְעַת

פְּתְאם: בְּפָּח בְּהַה בְּנִי הָאָדָם לְעַת

פְּתְאם: בְּיִתְּהְ הַרִּיִּ בְּתְּרֹת יִיבּ

בַּתְּתוֹן לְכָם אָדֹנְי לְחָם

עוֹד מִינְיךְ וְהִיי עִינְיךְ

עוֹד מִינְיךְ וְהִיי עִינְיךְ

עוֹד מִוֹרָיף:

ישינהוֹ ל כּ

ישניהו לכ 4. וְעַל שֻׁלְחַן הַפְּנִים יִפְּרְשוּ בָּגֶד תְּבַלְת וְנְתְנוּ עָלִיו אָת הַפְּעָלֶרת וְאָת הַבָּפּת וְאָת הַפְּעַלֶּית וְאַת הַבְּפַת וְאָת הַנְּיַבְּית וְאַת הַתְּמִיד עֻלְיו יְדְיָה: במדבר ד ז במדבר ד ז

5. וְלֹא יָבֹאוּ לִרְאוֹת בְּבַלָּע אֶת הַקֹּדֶשׁ וְמֵתוּ: במדבר ד כ

לעזי רש"י

אמ"ו [אי"ם]. חכה (ליתר דיוק: קרס שבקצה החכה). אשטל"ש [אישטילי"ש]. גזירי-עץ.

מוסף רש"י

מכניסין אותו לכיפה. מכניסין אותו לכיפה. דמחוץ ליה בכשימה מתחיץ ליה בכשימה מתרי זמני שלקה (יבמות חדים. בעדות מיודודת. מחד רואה מולון זה שרים. בעוקצי תאובים. שהיו בעוקצי תאובים. שהיו שהרגו תחם בעוקצי תאובים. שהיו שוקן זוג הפלי מקום עוקן זוג הפלי מקום לוכני מיודורו לאילן (דעייל מ. עוקר זוג הפלי מקום לדם המתקאין קואמו של הבשיץ בו. בני מקום למום בתחים למיום בתחים, מתום למום בתחים בתחים, בשרים בתחים בתחי

6